

KÉT HÉT EGY MESE

1-4. osztály

6., utolsó forduló

név:..... iskola: oszt.:

Jeli Viktória: A varázsfuvola

(Emanuel Schikander története)

Budapest: Pozsonyi Pagony, 2015

1. fejezet: A sárkányölő

*Elérkezett az UTOLSÓ feladatlap is. Ez egy klasszikus történet, amelyet Mozart operája tett híressé. Ezt a feladatlapot leadhatjátok, és az esetleg hiányzó előzőeket is pótolhatjátok **2016. február végéig**.*

Utána mi következünk: javítunk és számolunk... Az eredményhirdetés valószínűleg áprilisban lesz. De mindenkit értesítünk az iskolában, aki megoldott legalább 4 feladatlapot.

A www.bekesikonyvtar.hu honlapon megnézhetitek, kinek melyik feladatlapja hiányzik (ha pótolni akarjátok).

Kívánunk jó második félévet a suliban és persze sok jó olvasmányt! Szeretettel várunk benneteket új könyvekkel a gyermekkönyvtárban!

1) Ki volt Tamino?

.....

2) Mit csinált Tamino amióta a bajsza kiserkent (kinőtt)?

.....

.....

3) Milyen volt az erdő, amiben Tamino bóklászott?

.....

4) Hogy nézett ki a királylány, aki „megjelent előtte” (akit elképzelt)?

.....

.....

.....

5) Honnan jött a morgás és a tűzcsóvák?

.....

6) Mi lett Tamino soha ki nem csorbuló pengéjű kardjával?

.....

7) Hogyan nézett ki a három szépség, aki megmentette Taminot?

.....

.....

.....

8) Hogyan mondhatjuk egy férfire, hogy szép? (persze ha választékosan akarjuk kifejezni magunkat, nem úgy mint az emberlányok többsége)

.....

.....

9) Mi volt a „villany” amit a lányok használtak?

.....

A sárkányölő

A mese, amit most hallani fogtok, szóról szóra úgy esett, ahogy itt írva áll. Mert bizony megtörtént, kétség sem fér hozzá. Mutatja már az is, hogy oly régóta száll szájról szájra. És mesélnének vajon az emberek – akik folyton rohannak és mindig fontos dolgokkal foglalkoznak – olyasmit, ami csupán a csalfa képzelet szüleménye? Na, ugye.

Történetünk idején az Ég és a Föld még jó barátok voltak. A föld lakói nem nézték rossz szemmel az ég szárnyas lényeit, és az églakók is szívesen cseréltek eszmét a föld bölcs és megfontolt teremtményeivel. A szerelmesek eleinte kicsit undokoskodtak egymással, aztán haladéktalanul összeházasodtak, tiszteletben tartva, hogy ez a világ rendje. A gyerekek kedvükre játszhattak, és senki sem kívánta tőlük, hogy bölcsességüket idő előtt a felnőttek tanításaira cseréljék. Egy szóval boldog világ volt. Nappal nappal volt, éjjel meg éjszaka... legalábbis addig, míg az Éj Gyönyörű Királynője gyémántfekete haragra nem gerjedt. De ne szaladjunk előre, erről történetünk kezdetekor még senkinek sem volt tudomása!

Legkevésbé Tamino királyfinak. Az ő szíve ekkor még kalandvággyal volt tele, fejében pedig egy ismeretlen és természetesen álomszép királylány képe élt, aki természetesen bajban van, és természetesen az ő erős karjára és bátor szívére vár, hogy bajából megmenekülhessen. Ezt aztán a szokásos undokoskodás követte volna, majd világgraszolólagzi. Tamino királyfi legalábbis így gondolt rá mindig. Ettől persze még otthon is maradhatott volna. Hiszen a bajban lévő királylányok

viselt dolgait hetedhét országban volt szokás kidoboltatni, várva a megmentésre jelentkező bátor lovagokat. Ám a mi hősünket nem ilyen fából faragták. Ő azóta, hogy a bajsza kiserkent – ami nem történt oly régen –, egyre csak a birodalom kétes hírű vidékeit járta, hát-ha beleütközik egy jó kis kalamajkába. Sziklás vidékeket, hol a hegy gyomrában sötét varázslók ütöttek tanyát, akik nem tisztelték Ég és Föld barátságát. Zavaros tengerek partját, ahol éhes tengeri szörnyek terpeszkedtek prédára lesve. Varázskörökkel körbevett falucskákat, melyek határában boszorkánykunyhó állt, noha a ház előtti lócán látszólag csak egy reszketeg anyóka kötögetett. Tamino királyfi ilyen helyeket látogatott, hátha szíve bajba jutott hölgyére akad. Tiszta szerencse, hogy nem esett bántódása!

Történetünk kezdetekor is – mert lassan csak bele kell kezdenünk – hasonló kalandokra vadászott. Ezúttal egy sűrű erdő fái közé vette be magát, melyről az a hír járta, hogy megszállták az éjszaka lényei. Tamino nem gondolkodott el azon, mit is jelenthet a szóbeszéd, ő csak szíve izgatott, kalandra éhes dobbanásait figyelte. És amint átlépte az erdő határát, sorsa örökre megpecsételődött.

Sokáig bóklászott a fák között, de semmi említésre méltót nem tapasztalt. Hacsak azt nem, hogy – noha odakint nappal volt – az erdőben sűrű sötétség honolt, még a legsötétebb éjszakánál is feketébb. Erre azonban nem sokat adott, ez egyéb erdők esetében is előfordulhatott volna, ahol a fák koronája oly magasan és sűrűn borul össze, mint itt. Tamino szemé azonban csak nem akarta megszokni a sötétséget.

Keze vakon tapogatta maga körül a fák törzsét, ahogy egyre beljebb haladt az erdei ösvényen. Ám furcsamód minél kevésbé látott, lelki szemei előtt annál élesebben rajzolódott ki egy különös kép. Egy szépséges királylány jelent meg előtte, kinek arcát tűzvörös hajkorona keretezte, szeme azonban fekete volt, mint az ébenfa. Álmodozón nézett maga elé, és a körmét rágcsálta. Tamino soha életében nem látott még ilyen bájos teremtetést, finom vonalú arcával, ragyogó hajzuhatagával, kedves szeplőivel. A legszebb királylány volt, akit valaha elképzelt, pedig gondolt ő már szőkére, barnára, sőt, még szőkésbarnára is. Ám a kép csakhamar elkomorult: baljós árny vetült a királylányra, aki rémülten kapta fel a fejét. Egy marcona férfialak állta el előle a napot. Tamino nem láthatta az arcát: vonásait eltakarta aranyszegélyes fekete köpenyének csuklyája. A férfi dühösen morogni kezdett, Tamino tisztán hallotta a hangot. Egy pillanatra meg is torpant és arra gondolt, micsoda élénk képzelőerővel rendelkezik. De nem ért rá sokat mélázni ezen, mert hirtelen egy lángcsóva csapott át a fák lombjai között, és a morgás megismétlődött: ezúttal sokkal közelebbről.

– A mindenit! – gondolta Tamino izgatottan, és a kardja után kapott. – Úgy látszik, nem a képzeletem morgott.

Ám végig sem gondolhatta mindezt, máris egy újabb tűzcsóva lövellt felé, lángba borítva a közelben álló bokrot. Tamino megpördült, és a fellobbanó fényben egy óriási sárkányt pillantott meg. A fenevad jéghideg, gyilkos haraggal nézett rá, fekete szárnyai úgy dagadtak mellette, mint két szörnyű vitorla. Tamino szíve felderült. Végre itt állt előtte élete kalandja: egy igazi és minden tekintetben rettenetes sárkány! Már csak le kellett győznie. Előrántotta hát kardját, melynek soha ki nem csorbuló pengéje hetedhét országon híres volt, és hangos ordítással a sárkányra rontott. A fenevad azonban csak meglendítette vörös tüskékkel benőtt farkát, és akkorát csapott a harcias királyfin, hogy az a legközelebbi tisztáig repült. Kardja kiesett a kezéből és

pendülve ért földet valahol a távoli sötétségben. Tamino kúszni kezdett a fegyvere felé, ám a sárkány sem volt rest, utána vetette magát. Orrából-szájából dühös láng csapott ki, mely feketére perzselte az erdő fáit. A királyfi elszántan kúszott tovább, és már pont elérte volna célját, amikor egy tűzcsóva lecsapott előtte, és telibe találta az épp karnyújtásnyira lévő kardot.

– Ne! – kiáltott fel a királyfi, és kétségbeesve nézte, ahogy királyi családjának ősi öröksége a sárkány tüzétől kis fémpatakká olvad.

Ha Tamino eddig nem félt, most már rettegett. Mert hiába volt bármily vakmerő és kalandvágyó ifjú, fegyver nélkül még ő sem volt képes megbirkózni egy tűzokádó sárkánnyal. Nem volt más választása, felpattant a földről, és menekülni kezdett. Tűzeső záporozott körülötte, lába undok gyökerekbe akadt, arcába vad ágak csaptak. De ő csak rohant, mint aki eszét vesztette, egyenesen neki annak az ötszáz éves tölgynek, ami épp az erdő közepén állt. És melyről visszapattanva a világ egy szempillantás alatt elsötétült előtte. A sárkány épp ekkor ért mögé. Az ájult királyfi fölé magasodott, kitátotta hatalmas pofáját, hogy egy végső, megsemmisítő lángoszloppal eméssze hamuvá, mikor pupillái rémülten kitágultak, és egy szörnyű ordítást követően élettelenül zuhant a földre. Nyakszirtjéből egy fekete gyémántláncza meredt elő. Egy darabig csend volt, csak a felperzselte fák halk ropogása hallatszott. Aztán köhögött valaki.

– Meg lehet fulladni ebben a füstben – szólalt meg egy női hang.

– Épp ideje volt, hogy móresre tanítsuk ezt a faragatlan sárkányt – felelte rá egy másik. – Rosszabb volt, mint egy gyárkémény.

– És hol van a fickó? – érdeklődött egy harmadik hang. – Olyan kíváncsi vagyok rá!

– Ott, a tölgyfánál. De várj, csiholok egy kis fényt!

Szikrázó fények gyúltak, mintha valaki egy marék apró csillagot szórt volna a levegőbe. Tamino fölött három karcsú, éjfelete ruhás

nő állt. Egy szőke, egy barna és egy szőkésbarna. Ábrándos arccal vizsgálgatták a földön fekvő vitézt.

- Istenkém, de cuki! - csapta össze kezét a szőke.

A barna rosszallóan ránézett.

- Hányszor mondjam még, hogy férfira nem mondjuk, hogy cuki! Így csak az emberlányok beszélnek. Mondjuk inkább, hogy fess. Vagy kellemes külsejű. Esetleg daliás.

- De az úgy olyan uncsi! - húzta el a száját a szőke.

- Ezt majd útközben megvitatjátok - jelentette ki flegmán a szőkésbarna, és letelepedett Tamino mellé a fűbe. - Amíg megvizitek a hírt úrnőnknek.

A szőke hajú hölgy szép arcára bosszúság ült ki.

- Megvisszük?! És te addig mit csinálsz?

- Én addig őrzöm.

- Minek? - kérdezte a barna.

- Nehogy ellopják - vágta rá kis habozás után a szőkésbarna.

- Na, azt már nem! - toppantott a szőke. - Én fogom őrizni!

- Szó sem lehet róla! - háborgott a barna hajú. - Majd én!

- És miért? - nyelvelt a szőke.

- Hogy mikor felébred, be ne vesd a kis trükkjeidet, amikkel férjet akarsz fogni magadnak!

- Hogy én? - kapott a szívéhez a szőke. - Miféle trükkökről beszélsz?

- A szegény, eltévedt királylányról - jelentette ki gondolkodás nélkül a barna.

- Egyes számú lemez - bólogatott a szőkésbarna.

- Vagy a fa odvába szorult tündérről. Aki kettőig sem tud számolni, csak jajveszékelní - folytatta a barna hajú, majd kisvártatva hozzátette. - Mondjuk ez majdnem igaz is.

A szőke hajú lány most már igazán dühös volt.

- Te beszélsz? - kiáltott fel, ám mikor Tamino megrezzent a földön, hangját lehalkítva folytatta. - Te meg folyton a panaszos sellővel próbálgatsz. Csakhogy itt nincs víz, úgyhogy hiába minden! Hacsak nem akarsz partra vetett halként lubickolni az avarban!

- Nem is akarnék - rántotta meg sértetten a vállát a barna. - Nekem ugyanis ez a vitéz egyáltalán nem tetszik.

- Akkor te mész az úrnőhöz - zárta le a vitát a szőkésbarna.

- Egyáltalán nem tetszik... *nagyon*, csak egy *kicsit* - pontosított a barna.

A három lány dühösen méregette egymást az ájult királyfi fölött, akinek sejtelve sem volt arról, mekkora vitát kavart. Látszott, hogy egyikük sem hajlandó engedni.

- Rendben - szólalt meg végül a barna hajú lány. - Akkor mindannyian megyünk. Az úrnő így is nagyon dühös lesz, hogy ennyit késlekedünk.

Ez az érv hatásosnak bizonyult. A három szépség sóhajtvá feltápaszkodott, és lábuk csendben elemelkedett a földtől. A barna azonban egy pillanatra megtorpant.

- Villany! - szólt korholóan.

A szőke a homlokára csapott, és kinyújtotta kezét Tamino felé. A királyfi fölött világító apró kis csillagok engedelmesen belerepültek a kezébe.

- Ezt mindig elfelejtem - szólt, majd a csillagokat zsebre vágva, a többiekkel együtt egy szempillantás alatt eltűnt a semmibe.

Épp jókor. A másik irányból ugyanis különös hangok hallatszottak. Mintha valaki fütyörészett volna.